

Ἔτσι μὲν μέρη, ὅτεν κάποιος νεώτερος σοφὸς παρυσίασθι στήν ἀνθρωπότητα σ' ἓνα Ἀλγεβρικό τύπο τῆ λύσι τῆς μεγάλης ἀλήθειας καὶ πάλι τὴν ἀγάπην θὰ ζητήσῃ.

Θάν' ἡ ἀλήθεια θετική, ψυχρή, ἀδυσώπητη. Θὰ εἰκονίσῃ πῶς φανερά παρὰ ποτὲ τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ δάχνη κυριεύσει τῇ φύσιν μὲ τὸ πνεῦμά του, γιὰ νὰ καταλάβῃ μονάχα πῶς εἶναι ἓνα τιποτένιο κομμάτι ὕλης μέσα στὸ στρόβιλο τῶν αἰώνων.

Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ θὰ μᾶς κώμῃ νὰ δοῦμε τὸν κόσμον μὲ ἄλλα μάτια. Θὰ βροῦμε ἀσκοπεὶς τίς ἐχθρὲς καὶ τὰ μίση μας.

Μικρὰ μονάχα ἄτομα στήν ἐξέλιξι τοῦ σύμπαντος θὰ γελᾶσουμε γιὰ τίς τόσες δυνάμεις ποῦ χάσαμε, γιὰ τὸ τόσο αἷμα ποῦ χύσαμε, γιὰ νὰ χωρισθοῦμε σὲ ἔθνη, σὲ τάξεις καὶ σὲ κόμματα.

Γιὰ τὴν θὰ δοῦμε μέσα στὴ γενική τὴν ὄψιν τοῦ παντός πῶς δὲν ὑπάρχει ξεχωριστὴ εὐδαιμονία γιὰ τὸ ἔθνος, γιὰ τὴν τάξι, γιὰ τὸ ἄτομο. Αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εὐτυχίσῃ παρὰ μέσ' σὲ εὐτυχισμένο περιβάλλον.

Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὴν πραγματικὴν χαρὰ τῆ στιγμῆς μονάχα ποῦ δημιουργεῖ τὴν εὐτυχία ἐνὸς ἄλλου. Θὰ ἐργασθῇ ὁ ἓνας γιὰ ὅλους καὶ ὅλοι γιὰ τὸν ἓνα. Ἡ ἀγάπη μας στοὺς ἄλλους θὰ ξαναγερίξῃ ἀδιάκοπα σ' ἐμᾶς σὲ μιὰ αἰώνια κυκλοφορία καὶ ὁ ἐγωισμὸς θὰ κατατῇσθι σὴν τὴν γελοιώδεστερη οὐτοπία ποῦ ἐπινόησε ποτὲ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

Ἡ ἀγάπη θὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον.

ΕἶΤΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,,

Τὴν Ὁμορφιὰ εἶπαν ὠμορφῇ κ' ἡ Χάρι ἀπολογήθη.

— Ἀκούσατέ με νὰ σᾶς πῶ κ' ἐγὼ ἓνα παραμῦθι.

«Τὴν Ὁμορφιὰ, ποῦ σὴν αὐτὴ στὸν κόσμο δὲν εἶ' ἄλλη, μὲ μέρη τὴν ἀπάντησα στὴ στράτα τῇ μεγάλῃ.

Πῆγα κοντὰ, τὴ ρώτησα γιὰτ' ἦταν θυμωμένη

καὶ μοῦπε : γιὰτὶ μὲ θεωροῦν, μὲ μὲ θεωροῦν γιὰ ξένη

κ' ἂν μὲ θανατᾶζουν ὅλοι τῶν κ' ἂν μὲ ποθοῦν κ' οἱ γέροντες,

καρεῖς δὲν μοῦ χαμογελοῦν νὰ δεῖξῃ πῶς μὲ ξέρεει. —

Ἔτσι μιῶντας πήραμε μαζὶ τὸ δρόμο ἀγάλη

κ' ὅσους συναπαντούσαμε, ὅλοι, μικροὶ-μεγάλοι

μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο μπροστὰ μας σταματοῦσαν,

ἐθαύμαζαν τὴν Ὁμορφιὰ κ' ἐμένα ἐχαιρετοῦσαν».

Μαῦρα μαλλιά, ξανθὰ μαλλιά, λογιῆς-λογιῆς ματάκια,

ἂν δὲν σᾶς πολυτραγουδῶ, μὴ μωῦ κρατεῖτε κάκια.

Ὁ δικὸς τοῦ νῆας σχολῆς, τοῦ νέου συρμοῦ οἱ δασκάλαι

τὰ βροσκοῦνε πολὺ πρὸς τ' ἀνθρώπων σὰς κάλλη.

Ἡ Τέχνη, λένε, εἶνε ψηλὰ καὶ τὸν ἀγέρα κλώθει

καὶ τὰ σοφὰ τραγούδια τῆς κανένας δὲν τὰ νοιώθει

κ' ἐμεῖς ὅπου τὰ γράφομε ὅπως αὐτὴ τὰ θέλει

σὴν τὴ ρωτᾶμε: Τί θὰ ποῦν; μᾶς λέει : Νὰ μὴ σᾶς μέλῃ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

γυμνῶν ἐκθέσεων.

ΙΣ τὸν μέγαν Δημόσιον κήπον τῆς Βενετίας, εἰς ἓν ἀληθινὸν ἀνάκτορον τέχνης, ἤνοιξε ἀπὸ τοῦ ταρελθόντος Μαΐου ἡ ἔτησις—ἐννάτη ἐφέτος—Διεθνῆς καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τῆς Βενετίας. Τεσσαράκοντα αἰθουσᾶι περιλαμβάνουν ἔργα καλλιτεχνῶν, ὧν οἱ περισσότεροι εἶνε γνωστοὶ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον καὶ ἐκ προση-

Μετὰ τὴν μεγαλοπρεπὴ πρώτην αἰθουσαν (Sala della Cupola) τὴν κατωκόμητον μὲ τὰς ὑπερόχους διακοσμητικὰς ζωγραφίας τοῦ Γαλλοῦ Chini, τὰς συμβολιζούσας τὰς ἐποχὰς τῆς τέχνης, εἰσέρχεται ὁ ἐπισκέπτης εἰς τὴν μεγαλειότεραν αἶθουσαν, τὴν διεθνή. Τὰ ωραιότερα ἔργα τοῦ μεγαλοπρεποῦς τοῦτου διαμερίσματος εἶνε ἡ «Νυκτερινὴ εορτὴ ἐν Μαδρίτῃ» μὲ τὰ ἀμυρὰ χρώματα, ἀλλὰ τὸσον χαρακτηριστικά, τοῦ Ἰσπανοῦ ζωγράφου Agüera, ἡ «Ἀγυδοεργία» (παίζουσα ἄρπην) τοῦ Lancerotto, ἡ «Εορτὴ Santa Patrona di Alzara» τοῦ Ἰσπανοῦ Echagüe. τὸ ἐξοχώτερον δέ, τὸ ἔργον τοῦ Γάλλου Roll, τὸ ἔχον μεγάλην κίνησιν προσώπων καὶ ἀνήκον εἰς τὸ Μουσεῖον Valenciennes, «Ἡ ἀπεργία τῶν γαιωρῶν». Ἡ β' αἶθουσα, τῶν Ἰσπανῶν ζωγράφων, περιλαμβάνει 22 ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέχουν ὁ «Καμπαύρης τῆς Βουργονδίας» τοῦ, ἐκ τῶν ἀρίστων Ἰσπανῶν ζωγράφων, Agüera, ἡ «Ἀνέλκυστις τῆς λέμβου» τοῦ Ruiz, τοῦ

Zaragoza τὸ ἐπιγραφόμενον «Spannuocchiatrici» ὑπερέχει δὲ ὅλων τοῦ Zuloaga αἱ «Γυναῖκες ἐν Sepulveda», δύο γυναικὲς Καστιλιανᾶι, ἀδύναται, μετὰ κόπου βραίνουσαι, μὲ μίαν ὑπέροχον ἔκφρασιν. Τὰ ἔργα τῶν Ἰσπανῶν διακρίνονται διὰ τὸ ἀφθονον φῶς, διὰ τὸ ἔντονον χρῶμα.

Ἡ γ' αἶθουσα περιλαμβάνει 33 ἔργα τοῦ Ἀδόλφου Monticelli, τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ τῷ 1836 θανόντος. Ἡ συλλογὴ τῶν ἔργων του εἶχεν ἐκτεθῇ εἰς Παρισίους καὶ κατόπιν εἰς Βρυξέλλας. Αἱ κατόπιν αἰθουσαί εἶνε ἀφιερωμέναι ἐκάστη εἰς ἓνα καλλιτέχνην, οὗτινος δίδεται πλήρης ἡ φυσιογνωμία διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν χαρακτηριστικωτέρων ἔργων του. Ὁ Πέτρος Renoir, ὁ Γουσταῦς Courbet πρωτότυπος εἰς τὸν ρεαλισμὸν του (ἐκ τῶν πινάκων του θαυμάσιοι εἶνε ὁ «Παπαγάλος», ἡ «Κλώστρια» ὁ «Πληγωμένος ἄνθρωπος») ὁ Ἄγγλος Ἰωάννης Lavery τὰ ωραιότερά του ἡ «Ἀριάνη», «Εἰς τὸ πῶς τοῦ ἡλίου — γυναικὲς ἀπολαμβάνουσι τοῦ θάλπου — καὶ ἡ «Ἑσθήρ»), ὁ Josef Israëls (τὰ ἔργα : «Χωρικοὶ στὸ τραπέζι» καὶ τὸ «Ὅταν γηράσῃ κανεῖς» ὁ Γερμανὸς διαφωμιστὴς Klimt (ἀπαίσιαι εἰς σχέδιον καὶ χρῶμα, ἀκαλαίσθητα, συμβολικά, τὰ ὅποια προκαλοῦν τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα τῶν ἐπισκεπτῶν), ὁ Γερμανὸς Ὁσκάρ Zwintscher (ὑπερέχουσιν ἡ «Μελωδία», ὁ «Σπουδαστὴς ζωγράφος» καὶ ἡ «Αὐτοπροσωπογραφία» του) καὶ ὁ τῶσον ἐμοιάζων πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν τέχνην συμπατριώτης του Λουδοβίκος Dill, ἔχουν ἴδια διαμερίσματα.

Ἄξια μελέτης εἶνε τὰ ἔργα τοῦ Roll, Ἀλατοῦ, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ ὁποίου πολλάκις ἐγένετο ἐξαιρετικὴ μνεῖα ἐν τῇ κριτικῇ. Ἡ «Ἐργασία» εἶνε μέγιστος πίνυξ, μὲ πολλὴν δύναμιν εἰργασμῆ-

νος, χαριτωμένα δὲ ἡ «Θωπεία τοῦ ἡλίου (γυμνόν) «Μετὰ τὸν χορὸν», εἰς τὴν «Ὀχθὴν τοῦ ὕδατος» καὶ ἡ «Πανδώρα».

Ἡ γλυπτική, ἐκτὸς τινων ἔργων διεσκορπισμένων εἰς τὰ κέντρα αἰθουσῶν, ἔχει συγκεντρωθῇ εἰς εἰδικὴν αἶθουσαν. Ἐκθέτουν γλύπτει διαφόρων ἐθνικότητων. Ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ συνεκτεινόμενα 60, τὸ «Ὀρφανὸ» τοῦ Balestrieri, ἡ «Μητέρα» τοῦ Barzaghi μὲ τὴν ἑξοχὸν ἀποτύπωσιν τῆς κοπώσεως, ἡ προτομὴ τοῦ Μαρά τοῦ Alberti, τὸ «Μέγα γυμνόν» τοῦ Bugatti τὸ εἰς τὸν Δελακρουά μνημεῖον τοῦ Dalou, ἡ χαριτωμένη μαριμαρίνη «Κρήνη» τοῦ Ἰταλοῦ Clisenstein. Ἐν ὧραιον σύμπλεγμα «Οἱ ἀστέρες» τοῦ Αὐστριακοῦ Kafka, τὸ πλήρες κινήσεως ἄγαλμα «Σάν τὸν Νάριζσο» τοῦ Ἰταλοῦ Pellini, ὁ Ἐρφηβος τοῦ Rusconi καὶ πρωτοτυπώτατον εἰς σύλληψιν καὶ τεχνικώτατον εἰς ἐκτέλεσιν τὸ Laggiu («Ἐκεῖ πέρα») τοῦ Ἰταλοῦ Lorenzetti. Ἐνας γερολόκος τῆς θαλάσσης δεικνύει ἀπὸ τῆς λέμβου εἰς τὸ ἐγγονάκι του, τὸ ὁποῖον εἶνε πρηνές, ἐν σημείον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ἔκφρασις καὶ τῶν δύο προσώπων εἶνε θαυμασία· ὠραιότατα ἀποτυπῶνται ἐπὶ μὲν τοῦ γεροντικοῦ ἡ γαλήνη τῆς γνώσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ παιδικοῦ ἡ πρῶμος σκέψις ἢ προσδίδει ἡ ἄγνοια. Εἶνε τὸ ὠραιότερον γλυπτικὸν ἔργον τῆς αἰθούσης ταύτης.

Εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν Τσέχων ἐλκύουν τὴν προσοχὴν «Οἱ γέροντες ὠτόμαχοι» τοῦ Falat, οἱ «Μουσικοὶ ἐπαῖται» τοῦ Jarocki, ὁ «Κήπος», μὲ ἁρμονικοὺς χρωματισμοὺς, τοῦ Mekoffer καὶ ἡ «Προσευχὴ ἐπὶ τοῦ μνήματος» γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Bilek. Μία γυναῖκα ὁσκητικῆς φουσιγνωμίας μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κροτάφου ἵσται φέρουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου μίαν στυγνὴν μελαγχολίαν καὶ δόδυνν.

Εἰς τὴν Διεθνῇ αἶθουσαν τῆς Ζωγραφικῆς διακρίνονται τὰ «Φθινόπωρον» τοῦ Ρώσου Kolesnikoff, ἡ «ἐκ τῆς Ἀλβείας ἐπινόδος» τοῦ Ἀμερικανοῦ Koorman, τὸ «Κυριακάτικο ἀπομυσήμερον» τοῦ Ρώσου Muraschko, ὁ «Καθρέπτης τῆς ζωῆς» διακοσμητικὸς πίναξ τοῦ Ἰταλοῦ Paoletti, Προσωπογραφία κόρης, ἐν ζωηροτάτῃ φωτισμῷ, τοῦ Talamini, τὰ «Τελευταία φύλλα» ἐκφραστικώτατον τοῦ Giani, ἡ Ἀγωνία τοῦ φθινοπώρου, συμβολικώτατον, τοῦ Maggi, καὶ δύο ἀρχαιοπρεπεῖ, τὸ «Σπῆλαιον τῶν Σειρήνων» τοῦ Polipera καὶ ὁ «Ἀπόλλων καὶ ἡ Δάφνη» τοῦ Saccaggi.

Εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν ἐκ Πεδεμοντίου ζωγράφων, κυριαρχεῖ ὁ Cavalleri μὲ δύο ἔργα, τὰς «Ἀράχνας» ἐξόχου τέχνης καὶ τὸν «Ἀνεμοστρόβιλον». Τοῦ Onetti ὁ πίναξ «Post vitam» ἔχει ζωντανὸν χρῶμα ὡς καὶ τὸ «Πσιμενικόν», τὸ πρᾶσινοπλημμυρισμένον, τοῦ Tavernier.

Αἱ αἶθουσαι τοῦ Brass καὶ τοῦ Fragiaco περιλαμβάνουν ὠραίας ἀπόψεις τοπειῶν καὶ θαλασσογραφῶν.

Οἱ Τεργεσταῖοι ζωγράφοι πληροῦν μίαν αἶθουσαν. Ὁ Cambron (Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη—Κυπρία) καὶ ὁ Wostry (Προσωπογραφία τῆς μητρὸς μου.—Μία γυνὴ) εἶνε οἱ καλλιτέρες.

Εἰς ἄλλην αἶθουσαν ἐξέχουν ὁ Battaglia καὶ ὁ Bergler (ὁ τελευταῖος ἐκθέτει τὴν «Κρήνην τοῦ Ἡρακλέους» καὶ τὴν «Σικελιανὴν ψαροπούλαν»), ἀλλ' ἀπαίσιον τὴν τεχνοτροπίαν εἶνε ὁ Innocenti καὶ ὁ Lionne.

Τοῦ Sartorelli ἐκτίθενται 46 ἔργα, ὧν ἄριστα εἶνε ἡ «Ἐλεγεία», «Εἰς τὸν λιμένα», ἡ «Βοσκή εἰς τὴν κουλάδα».

Τῶν Βενετῶν ζωγράφων διακρίνονται ἡ «Πρωία» τοῦ Ciardi, ἡ «Μητέρα» τοῦ Milesi, τὰ «Δίχτυα» καὶ ὁ «Ἀχανὴς ὀρίζων» τοῦ Tito, «Ἡ γρηῃς φιλενάδες»

τοῦ Καίσαρος Vianello, τὸ Τρίπτυχον (στορεὺς—χαλκεὺς—ἀλιεὺς) τοῦ Ἰωάννου Vianello, ὁ τρυγητὸς τοῦ Vizzotto. Εἰς τὴν αἶθουσαν αὐτὴν ὑπάρχει ἐν ὠραιότατον γλυπτικόν, ἔργον τοῦ Girelli, τὸ «Μπουρίνι». Μία μητέρα κρατεῖ τὸ παιδί τῆς ἐνῷ γύρω τῆς μαίνεται ὁ ἀνεμος. Ὅλον τὸ σῶμα γέρνει πρὸς τὰ ἔμπροσ. Σφίγγει στοργικὰ τὸ νήπιον καὶ θερμαίνει μὲ τὰ χεῖλη τῆς τὸ προσωπάκι του. Ἡ κολιπούμενη ἐσθὴς εἶνε τεχνικώτατα ἐξεργασμένη.

Εἰς τὰς ἄλλας αἰθούσας, ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν ἐμποιοῦν διὰ τε τὴν ἐμπνευσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τὸ «Ἐπικήδειον ἐμβατήριον», ἔξοχος πίναξ τοῦ Rizzo ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τὴν «Ἡρωικὴν συμφωνίαν» τοῦ Μπετόβεν, τὰ ἔργα τοῦ Λομβαρδοῦ Carcano, οἱ «Γογγυσμοὶ» συμβολιζόμενοι ποιητικώτατα δι' ἄρπας, πίναξ τοῦ Piatti, ὁ «Τυρρηνικὸς ἀμφορεὺς» συμβολικόν καὶ ὁ Βάκχος τοῦ Nomellini, ὅστις παρὰ τὰ ὠραία αὐτὰ ἔργα ἐκθέτει καὶ δύο ἀνάξια χροστήρος ἐνὸς καλλιτέχου, οἱ «Θεριαταὶ» τοῦ Netti, «Τὸ πᾶν» τοῦ Bianchi—ένας γέρος ὅστις διορθώνει τὸ πεπαλαιωμένον ἱστίον τῆς λέμβου του—ὁ «Βιολιστὴς à la Rembrandt» ζωγραφισμένος τοῦ Bocchi, ἡ «Γύφτισσα» τοῦ Cazzaniga, τὸ «Παιδικὸν εἰδυλίον» τοῦ Mattielli. Ἐκ τῶν γλυπτικῶν ἐξέχουν τὸ «Φάσμα» τοῦ Boni, ἡ πλήρης πρωτοτυπίας προτομὴ τοῦ ποιητοῦ Marradi ὑπὸ τοῦ Fionavanti, ὁ Θεριστὴς ὅστις πίνει νερὸ τοῦ Manfredini, μέρη τινα τοῦ μνημεῖου τοῦ Οἴγου Φωσκόλου ὑπὸ τοῦ Regora.

Ἰδιαίτερα περίτετρα καταλαμβάνουν τὰ ἔργα τῶν Βέλγων, Γερμανῶν, Οὐγγρων καὶ Ἀγγλῶν.

Ἐντὸς τοῦ Ἀνακτόρου τῆς ἐκθέσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 20 αἶθουσα τιτλοφορεῖται «Αἶθουσα τῆς Βουλγαρίας». Δεκατρεῖς ζωγράφοι καὶ τρεῖς γλύπτει—μὲ ὀνόματα ὅλα λήγοντα εἰς off καὶ eff, πλὴν ἐνός, ὅστις εἶνε καὶ ὁ καλλιτέρας ὅλων, τοῦ Mrkvicek. Οἱ Βούλγαροι περὶ ὧν ὁμιλοῦμεν μετὰ μεγάλης καταφρονήσεως ἀντιπροσωπεύονται μὲ 34 πολὺ καλὰ ἔργα, ἐνῷ εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐκθεσιν οὐτε ἓν ἐλληνικὸν δὲν ἐξετέθη. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τονισθῇ εἶνε ὅτι τὰ θέματά των ἔχουν ἐθνικὴν ἢ λαογραφικὴν ὑπόθεσιν· οἱ καλλιτέχναι Βούλγαροι δηλονότι ἐργάζονται καὶ ἐθνικῶς. Εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὑφίστανται δύο καλλιτεχνικοὶ σύλλογοι, ἡ «Ἐταιρεία τῶν Βουλγάρων καλλιτεχνῶν» ἰδρυθεῖσα τῷ 1892, καὶ ἡ «Ἐταιρεία τῆς συγχρόνου τέχνης» ἰδρυθεῖσα τῷ 1904. Ἀνώτερος τῶν ἐκθετῶν Βουλγάρων καὶ ἴσως ὅλων τῶν ὁμοεθνῶν του ζωγράφων εἶνε ὁ Ivan Mrkvicek—πῶς νὰ προσφέρεται τάχα;—ἐκθέτων τρία ἔργα: Τὸ ἐν εἶνε «Οἱ ἀρκαβῶνες εἰς τὰ περίχωρα τῆς Σόφιας» ἐθνογραφικὸς πίναξ, ἡ «Μακεδονίς» καὶ ὁ τρίτος πίναξ εἰκονίζει μίαν παράδοσιν τῆς «Ἐθολογίας» τοῦ ἀμνοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Εἰς χωρικὸς βαστὰ ἐν ἁγρίον, εἰς τὰ κέρατα τοῦ ὁποίου εἶνε ἀναμένα δύο κηρία. Ὁ ἱερεὺς τὸ εὐλογεῖ, ἀναγινώσκων εὐχὰς ἐκ τῆς Ἱερᾶς βίβλου. Μακεδονίδα ἐπίσης (ὑδρευομένην μὲ τὸ ἐγγύριον ἐνδύμα) ἐκθέτει ὁ Berberoff. Ἄλλα καλὰ Βουλγαρικὰ ἔργα εἶνε τὸ «Τρομερὸ σπῆτι» τοῦ Gheorghieff καὶ ἡ «Λειτουργία» τοῦ Thodoroff.

Ἡ ἐκθεσις κλείει κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν. Ἔσχε δὲ μεγάλῃν κίνησιν· ἀρκεῖ νὰ σημειώσω ὅτι ὅταν τὴν ἐπισκέφθην κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου ὁ αὐξὼν ἀριθμὸς τοῦ εἰσιτηρίου μου ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 26,180. Εἶνε ἡ σπουδαιοτέρα τῶν Ἰταλικῶν ἐκθέσεων καὶ διότι ἀντιπροσωπεύεται πλέον ἢ ἐπαρκῶς ἐν αὐτῇ ἡ Ἱταλικὴ τέχνη καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ καὶ διότι συγκεντρῶνται ἐκ τῶν ξένων ἔργων οὐκ ὀλίγα, δίδοντα πιστὴν τὴν καλλιτεχνικὴν φουσιγνωμίαν τοῦ τεχνίτου καὶ πολλάκις τῆς ἐθνικότητός του.

Κ.